

Stilling overfor Kreditorerne? Er det ikke naturligt, at Selvstyrelsen vil i højere Grad kunne vaage over, at ingen Mislighed sker deri, end Skiftekommissionen, der sidder herovre og ser med kjøbenhavnske Dine paa denne Sag? Den høitærede Minister har henvist til, at Interessenterne selv maa træde op. Ja, det gjør mig ondt, at mine Bemærkninger i saa Henseende i mit første Foredrag have været fuldkomment spildte, thi det forekommer mig egentligt, at det, jeg her hovedsagelig lagde Vægt paa, var netop at paavise, at Interessenterne i Virkeligheden ikke kunde træde op paa den Maade, at det kan have nogen egentlig Virkning, naar der ikke sker et Skridt overfor dem for at kalde dem sammen. Hvorledes kunde vel af saa mange Interessenter den enkelte træde op? Dette er jo ikke muligt. Det er paa samme Maade, som den høitærede Minister henviste til, en Overenskomst med Kreditorerne. Hvad vil en Overenskomst med Kreditorerne sige fra private Interessenters Side? Hvem er Kreditorerne? Idag er det mig, imorgen er det den høitærede Minister, og næste Dag et hvilket som helst Medlem her i Thinget, der eier en saadan paa Shendehaveren lydende Obligation. Er det da muligt at tænke sig en Overenskomst med Kreditorerne, hvis Interessenterne fremkom med en saadan Tanke om en Overenskomst, naar den ikke blev mæglet frem, enten gjennem den høitærede Minister, eller ved et Samtykke fra Skiftekommissionen? Hvor vil det være muligt, naar Skiftekommissionen kunde arbejde en saadan Overenskomst imod, om ikke paa anden Maade, sag ved selv at træde op personlig eller ved deres Venner som Obligationseiere? Seg maa tilstaa, at det forekommer mig, at der her var en vid Mark for selve den høitærede Minister til at søge at faa netop en mindelig Overenskomst bragt tilveie, hvorved Skiftekommissionen kunde komme til med god Villie at forhandle med Repræsentanter for selve Interessenterne, og søge at finde en Form ud, paa hvilken selve Foreningen kunde gaa over til Selvstyrelse. Det skal da for mit Vedkommende staa fuldkommen aabent, baade for Skiftekommissionen og ogsaa for den høitagede Indenrigsminister, at op-

stille saadanne betynggende Betingelser med Hensyn til visse Punkter, der kunne frembyde nogen Mislighed, at enhver Fare forsvandt; jeg vilde anse Sagen for at burde være Gjenstand for en meget omhyggelig Forhandling og en meget omfattende Drøftelse, inden den kunde og burde føre til Noget, men at noget Sigt kan og bør komme frem, synes det mig, at den høitærede Minister maa indrømme, og at Alle maa indrømme, naar man har Erkjendelsen af, at Sagen er af Bigtighed. Men det, at erkjende, at Sagen er af Bigtighed, er et Hovedpunkt; er man naaet dertil saa vil i Virkeligheden ogsaa nok Villien komme frem. Den høitærede Minister stoler paa den nye Forening, som har været i Begreb med at danne sig. I saa Henseende har jeg udtalt mig; det være langt fra mig at ville svække denne Forenings Tilbliven ved et eneste Ord, der kunde lyde mistvivlende; men overfor denne Sag kan jeg ikke Andet end udtale min Hjertensmening, og det er, at saalænge denne Forening staaar i Uraadighedstilstand, vil den nye Forening ikke kunne faa nogen Erbskel. Vi staa her med vore Tanker overfor hinanden, Tiden vil jo afgjøre det. Hvad jeg derfor for den gamle Forening endnu engang beder om, er, at man dog ikke, som hidtil sket er, lader en saa vigtig Sag kastes som Boldt fra Justitsministeren til Indenrigsministeren og fra Indenrigsministeren til Justitsministeren, men at taltfald — det være mere eller mindre administrativt berettiget — den moralske Indflydelse, som altid en Minister og Regjeringen have, vil tage sig af en saa ulykkelig Sag som denne, en Sag, der er saa hjælpeløs, fordi den ikke har nogensomhelst Bærge, der vil træde op for den.

Bregendahl: Jeg skal gjerne give min ærede Ven for Aarhus Amts 2den Valgkreds (S. M. Mørt), der har stillet denne Forespørgsel, Medhold i, at det Forhold, han har bragt paa Dmtale, er af megen Bigtighed for de jydskke Kjøbstæder, og jeg skal ogsaa erklære mig entig med ham i, at der efter min Erfaring i de jydskke Kjøbstæder er en ikke liden Misfornoielse med, at Ordningen af dette Bo er trukken saa langt hen, og